

Kirchliches Verordnungs-Blatt

für die

Lavanter Diocese.

Inhalt: I. Gewährung des Festes Apparitionis B. Mariae V. Immaculatae de Lourdes. — II. Epistola Apostolica Leonis PP. XIII. ad Anglos. — III. Litterae Apostolicae Leonis PP. XIII., quibus per solennia s. Pentecostes Catholicis peculiare preces commendantur. — IV. Fünfundzwanzigjähriges Jubiläum zu Ehren des hl. Josef als Schutzpatron der kath. Kirche. — V. Die Ordination und die Ordinand. — VI. Weisung behufs Constatierung der vorschriftsmäßigen Sicherstellung der Kirchen-Pfründen und Armeninstituts-Capitalien. — VII. Diöcesan-Nachrichten.

I.

Gewährung des Festes Apparitionis B. Mariae V. Immaculatae (de Lourdes) sub ritu duplici majori.

Um dem an einigen Conferenzstationen von den versammelten Herren Conferentisten geäußerten Wunsche um Erwirkung der Genehmigung des Officiums und der Messe De Apparitione B. M. V. Immaculatae, vulgo de Lourdes, für die Lavanter Diocese zu entsprechen, hat sich das Ordinariat unterm 8. Mai 1895 mit folgendem Ansuchen an den heiligen Apostolischen Stuhl gewendet:

Beatissime Pater!

Precibus cleri mei dioecesani, anno elapso in conferentiis pastoralibus congregati, libenter obsequens, hisce humillime supplico, quatenus Sanctitas Vestra benigne indulgere dignetur, ut Festum Apparitionis B. M. V. Immaculatae cum Officio et Missa propriis a clero Dioecesis Lavantinae sub ritu Duplicis majoris die 11. Februarii quotannis recolere valeat, addita facultate idem Festum transferendi in primam diem liberam iuxta Rubricas, quoties ea dies impedita occurrerit; atque ut Festum Ss. Septem Fundatorum Ordinis Servorum B. M. V. in eadem diem 11. Februarii incidens pro Dioecesi Lavantina in diem liberam 21. Februarii transponatur.

Ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus benedictionem Apostolicam enixe efflagitat

Sanctitatis Vestrae

obsequiosissimus et humillimus servus.

Nachstehend wird nun dem Wohllehrwürdigen Diöcesan-Clerus das Breve ddto. 14. Mai 1895, mit welchem die Sacra Rituum Congregatio dem hierämtlichen Ansuchen gewillfährte hat, zur Kenntnis gebracht:

Lavantin.

Votis Cleri sibi commissi libenter obsecundans Reverendissimus Dominus Michael Napotnik Episcopus Lavantinus Sanctissimum Dominum Nostrum Leonem Papam XIII. supplex rogavit, ut ad pietatem erga Deiparam Virginem Immaculatam in universa Lavantina Dioecesi magis magisque fovendam, Kalendario ac Proprio in usum eiusdem Cleri totius Dioeceseos Lavantinae, die undecima Februarii inseri valeat sub ritu Duplici maiori festum Apparitionis Beatae Mariae Virginis Immaculatae, vulgo de Lourdes, cum Officio ac Missa pro Tarbiensi Dioecesi approbatis; facta potestate idem festum transferendi in primam sequentem diem liberam iuxta Rubricas quotiescumque enuntiata dies impedita occurrerit: fixe translato Officio Sanctorum Septem Fundatorum Ordinis Servorum B. M. V.

in diem vigesimam primam Februarii. Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter ab eodem Sanctissimo Domino Nostro tributis, Reverendissimi Oratoris precibus benigne annuit: servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 14. Maii 1895.

Caj. Cardinalis Aloisi-Masella, Praefectus.

A. Tripepi, Secretarius.

Auf Grund dieser Genehmigung wird das Fest Apparitionis B. M. V. Immaculatae in das Diöcesan-Directorium des nächsten Jahres eingestellt, und das Officium mit dem Meßformulare für diese s Fest dem Wohlerwürdigen Diöcesan-Clerus rechtzeitig zugemittelt werden.

II.

Epistola Apostolica Leonis PP. XIII. ad Anglos.

LEO PP. XIII.

AD ANGLOS

REGNUM CHRISTI IN FIDEI UNITATE QVAERENTES

SALVEM ET PACEM IN DOMINO

Amantissimae voluntatis significationem sibi quoque a Nobis habeat gens Anglorum illustris. — Eam quidem allocuti communiter sumus, datâ non multo antehac epistola apostolica ad principes et populos universos: verumtamen ut id propriis litteris efficeremus, iam Nobis admodum in desiderio resederat. Desiderium alebat ille quo semper fuimus animo propenso in nationem vestram, cuius res a vetustate praeclaras christiani fasti loquuntur: eaque amplius movebant quae non infrequenti cum popularibus vestris sermone acceperamus, tum de observantia Anglorum in Nos humanissima, tum praecipue de calescentibus istic animorum studiis in eo, ut pacem sempiternamque salutem per fidei unitatem requirant. — Testis autem est Deus quam incensam foveamus spem, posse operam Nostram afferre aliquid ad summum christianae unitatis negotium in Anglia tuendum et procurandum: Deoque, benignissimo conservatori vitae, habemus gratiam, qui, ut istud etiam contenderemus, hoc Nobis aetatis incolumitatisque concesserit. Quoniam vero optati exitus expectationem nullâ in re magis quam in admirabili gratiae eius virtute collocamus, in id ipsum propterea appellare Anglos, quotquot gloriantur christiano nomine, meditato consilio decrevimus. Atque eos invitamento et alloquio cohortari aggredimur, ut pariter erigant ad Deum et intendant fiduciam, opemque ab illo, tantae rei maxime necessariam, assiduitate sanctarum precum implorent.

Caritati in vos providentiaeque Nostrae facta Pontificum decessorum praelucent, in primis Gregorii Magni: cuius quidem insignia de religione ac de humanitate promerita, iure in gente vestra singulari quodam nomine collaudantur. Quum enim *pro convertendis Anglis Saxonibus, quemadmodum in monachatu proposuerat, assiduis cogitationum fluctibus urgeretur*¹⁾, si apostolicos in eis labores praesens quidem obire, ad ampliora destinante Deo, non potuit, mirum sane quo ille animo, qua constantia grande propositum institit perficiendumque curavit. Nam ex ipsa monachorum familia, quam domi suae ad omnem doctrinam et sanctimoniam eximie formaverat, illuc delectam manum, beati Augustini ductu, alacer mittit, contra miseram superstitionem nuncios evangelicae sapientiae, gratiae, mansuetudinis. Coepta porro sua nullis humanis subnixa praesidiis, et spem per difficultates crescentem, plena tandem videt et cumulata. — Cuius eventum rei eidem Augustino per litteras nuncianti, triumphans ipse gaudio ea rescripsit: *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonae voluntatis: gloria Christo cuius morte vivimus, cuius infirmitate roboramur, cuius amore in Britannia fratres quaerimus quos*

¹⁾ Ioann. Diac. in viia eius II, 33.

ignorabamus, cuius munere quos nescientes quaerebamus, invenimus. Quis autem narrare sufficiat quanta hic laetitia in omnium corde fidelium fuerit exorta, quod gens Anglorum, operante omnipotentis Dei gratia, et tua Fraternitate laborante, expulsis errorum tenebris, sanctae fidei luce perfusa est: quod mente integerrima iam calcit idola, quibus prius vesano timore subiacebat?¹⁾ Idemque Ethelberto regi Cantii et Bertae reginae gratulatus est epistolis perbenignis, quod altera recordandae memoriae Helenam, alter Constantinum piissimum Imperatorem essent imitati;²⁾ tum utrumque et gentem saluberrimis monitis confirmavit, plenisque prudentiae institutis provehere et augere reliquâ vita non desiit. Ita in Britanniae finibus christianum nomen, temporibus priscis ab ipsa Ecclesia invectum, propagatum, vindicatum,³⁾ quod exterarum deinde occupatione gentium oppressum, longo intervallo defecerat, feliciter Gregorio auspice restitutum est.

Haec principio revocare libuit, non ideo solum quia per se egregia sunt et Ecclesiae Christi gloriosa sed quia populo Anglorum, cuius gratiâ sunt gesta, certe erunt ad commemorandum pergrata. — At vero, quod magni interest reputare, eadem caritatis Gregorii instantiaeque argumenta, transmissa veluti hereditate, in eis non dissimiliter apparent qui Pontifices successerunt. Sive enim dignis pastoribus designatis, sive datis humanae divinaeque doctrinae magistris optimis, sive disciplinae et hortationis suppeditionis auxiliis, diligentissime est ab illis abundeque praestitum quidquid resurgenti apud vos ecclesiae ad firmamentum erat opus et ubertatem. Huiusmodi curis perbrevis sane tempore respondit exitus; nec enim usquam fortasse altius in animis recens fides insedit, neque acriores pietatis sensus erga beatissimi Petri Cathedram viguerunt. Cum quo christianae unitatis centro, in romanis Episcopis divinitus constituto, iam tum summa Anglis coniunctio intercessit decursuque aetatum perstitit, fidelissimo obsequio, firma: id quod tam multis tamque nobilibus rerum monumentis consignatum est, nihil ut testatius fieri queat.

Verum saeculo sexto decimo, in illa religioni catholicae asperrima per Europam tempestate, Anglia simul, neque ignota est causa, gravissimum vulnus accepit: quae primum divulsa a communione Apostolicae Sedis, dein ab ea fide sanctissima abducta est, quam complura iam saecula, cum magno etiam libertatis emolumento, laeta coluerat. Dissidium triste! quod decessores Nostri ex intima caritate deploraverunt, omnique providentiae ratione conati sunt restringere et profluentem inde malorum vim deminuere. Longum quidem est, neque est necessarium, seriem persequi earum rerum quae ipsorum in hoc sedulam perpetuamque curam declarent. — Praesidium vero insigne et praevalidum ab iis paratum est, quoties peculiare indixerunt preces eo proposito ut Deus Angliam suam benignus respiceret. Cui eximio caritatis operi sese nonnulli maiorem in modum dederunt viri sanctitate illustres, nominatim Carolus Borromaeus et Philippus Neri; maximeque superiore saeculo Paulus ille, auctor Sodalitatis a Christi Passione, qui, non sine quodam caelesti afflatu, ut proditum est, ad thronum divinae gratiae supplicando instabat, eoque enixius, quo minus favere optatis tempora videbantur. — Nosmetipsi, multo etiam antea quam ad summum sacerdotium eveheremur, hoc idem religiosae precatationis officium in eandem causam impensum, et magni fecimus et valde probavimus; huiusque rei iucunda quaedam subito animo recordatio. Quo enim tempore belgica in legatione versaremur, oblata Nobis consuetudine cum Ignatio Spencer, eiusdem Pauli sancti a Cruce alumno pientissimo, tunc nempe accepimus initum ab eo ipso, homine anglo, consilium de propaganda certa piorum societate, rite ad Anglorum salutem comprecantium.⁴⁾ Tale consilium, et fide et amore fraterno excellens, vix attinet dicere quantâ Nos gratia complexi simus quantâque studuerimus ope fovere, praecipientes cogitatione largum inde utilitatis solatium

¹⁾ *Epist.* XI, 28, *al.* IX, 58.

²⁾ *Ib.* XI, 66, *al.* IX, 60; XI, 29, *al.* IX, 59.

³⁾ In hoc valde egit sanctus Caelestinus I, adversus haeresim pelagianam quae Britannos infecerat. Qua de re sanctus Prosper Aquitanus, scriptor eiusdem aetatis, idemque postea sancti Leonis Magni notarius, sic habet in suo *Chronico*: „Agricola pelagianus, Severiani pelagiani episcopi filius, ecclesias Britanniae dogmatis sui insinuatione corripit. „Sed ad actionem Palladii diaconi, Papa Caelestinus Germanum, antissiodorensis episcopum, vice sua mittit, et deturbatis „haereticis, Britannos ad catholicam fidem dirigit.“ Migne, *Bibl. PP.* — S. Prosp. Aquit. *opp.*, vol. un., pag. 594.

⁴⁾ Ad hoc precem ille praecipue suadebat salutationem angelicam; impetravitque a Coetu sollemni Ordinis sui, Romae habito an. MDCCCLVII, singulare de ea re praeceptum sodalibus omnibus eiusdem Ordinis.

anglicae genti consecuturum. Fructus autem divinae gratiae, ex bonorum precibus impetrati, non obscure quidem ante illud tempus provenerant; exinde tamen, sancto eiusmodi foedere latius dimanante, maiore copia extiterunt. Factum est enim ut complures, clarissimo etiam nomine, admonenti vocantique Deo pii volentes paruerint; idque non raro per maximas privatim iacturas, animo excelso. Praeterea mira quaedam commota est passim inclinatio animorum erga fidem et instituta catholica; ut ad haec accessio non minima facta sit existimationis et reverentiae, praeiudicatas opiniones delente studio veritatis.

Quarum rerum progressionem considerantibus, sic Nobis persuasum est, beneficio potissimum unanimae supplicisque tam multorum ad Deum obsecrationis, maturari iam tempus quo benignitatis eius erga nationem vestram consilia se amplius prodant, ut plane *sermo Dei currat et clarificetur*.¹⁾ — Fiduciamque adiuvant quaedam ex humana civilique rerum vestrarum temperatione momenta, quae si minus proxime ad id quod propositum est conducunt, conducunt tamen, vel dignitatis humanae tuenda honestate vel iustitiae caritatisque legibus dirigendis. Sane apud vos multa datur opera causae, quam vocant socialem, dirimendae, de qua consulto est a Nobis ipsis actum encyclicis litteris: sodalitia quoque habentur providenter condita ad aequam opificum plebisque levationem et disciplinam. Optimum similiter, quod tanta cum alacritate et firmitate contenditur, ut in populo maneat religiosa institutio: quo nullum certe stabilius est educandae soboli continendoque domestico et civili ordini fundamentum. Est item in laude, multos diligenter studioseque in id incumbere ut potus intemperantia, indigna homine labes, tempestivis cautionibus comprimatur. Illud autem egregium, coalitas nobiliorum iuvenum societates, custodiendae morum debitae continentiae, atque honori qui par est, in feminas observando: nam dolendum, opiniones de christiana continentia serpere exitiales, quasi arbitrantium non tam restricte eo praecepto teneri virum, quam femina teneatur. — Nec sine causa prudentes viri extimescunt *rationalismi et materialismi* pestes, a Nobismetipsis saepius damnatas; quarum contagione quidquid usquam auctoritatis est in religione, in studiis doctrinae, in vitae usu, tollitur funditus vel admodum infirmatur. Quam ob rem illi praeclare consulunt qui non timide complectuntur atque etiam asserunt summa Dei et Christi eius iura, leges, documenta; his namque divinum in terris regnum consistit; hinc omnis potestas et sapientia et ineolumitas derivatur. — Probeque indolem vestram virtutemque declarat multiplex beneficentiae ratio; de languida senectute, de pueritia derelicta, de invaletudine perpetua, de inopia calamitosa, de periclitanti pudore, de vitiositate corrigenda, curaeque aliae similes, quas antiquitus Ecclesia mater studiose induxit nulloque tempore destitit commendare. Nec praetereunda est dierum sacrorum publice inviolata religio; neque ille reverentiae habitus, quo in divinarum libros Litterarum animi fere ducuntur. — Potentia denique et opes nationis britannicae, humanitatis libertatisque beneficia unâ cum commerciis in oras ultimas proferentis, cui non merito sunt spectatae?

Ex hoc tamen laudatarum rerum concursu et agitatione mens tollitur ad summum omnis efficientiae principium fontemque iugem bonorum omnium: ad Deum, beneficentissimum nobis e caelo patrem. Neque enim, nisi exorato et propitio Deo, illae res vere sunt, uti oportet, privatim vel publice valiturae: quippe, *Beatus populus, cuius Dominus Deus eius*.²⁾ Sic igitur animum christianus homo affectum confirmatumque habere debet, ut rerum suarum spem reponat maxime et defigat in ope divina quam sibi paret orando: inde scilicet fit ut eius actioni quiddam humano maius et generosius accedat, beneque merendi voluntas, veluti superno ardore incitata, multo se amplius atque utilius effundat. — Deus nimirum, data exorandi sui facultate, permagno mortales et honore affecit et beneficio; idque praesidium omnibus omnino promptum est nec operosum, nullique ex animo adhibenti recidit irritum: *Magna arma sunt preces, magna securitas, magnus thesaurus, magnus portus, tutissimus locus*.³⁾ Quod si divinum numen religiose oranti ea licet expectare quae ad prosperum huius vitae statum proficiant, perspicuum est nihil non ei sperandum, ad aeternitatem vocato, de praestantissimorum adeptione bonorum, quae humano generi Christus peperit *sacramento misericordiae suae*. Ipsemet, *factus nobis sapientia a*

¹⁾ II. Thess. III, 1.

²⁾ Ps. CXLIII, 15.

³⁾ Chrysost. hom. XXX in Gen. 5.

Deo et iustitia et sanctificatio et redemptio,¹⁾ ad ea omnia quae in id providentissime docuit, constituit, effecit, salutaria orandi adiecit praecepta, eademque roboravit benignitate incredibili.

Sunt ista quidem nemini christiano non cognita; tamen haud satis recoli a plerisque et admirari solent. Hoc Nobis dat causam ut orandi fiduciam vehementius excitemus, Christi Domini ipsius verba paternamque caritatem renovantes. Illa nempe gravissima et promissis uberrima: *Et ego dico vobis. Petite et dabitur vobis; quaerite et invenietis; pulsate et aperietur vobis: omnis enim qui petit, accipit, et qui quaerit, invenit, et pulsanti aperietur*:²⁾ quae mirifice illustant Dei providentis consilium, ut precatio sit et indigentiae nostrae interpres et eorum quibus indigeamus certa conciliatrix. Quo vero maiestati Patris vota nostra accepta grataque fiant, ea Filius cum suo ipsius deprecatoris merito et nomine omnino iubet nos coniungere et exhibere: *Amen amen dico vobis; si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Usque modo non petistis quidquam in nomine meo: petite et accipietis, ut gaudium vestrum sit plenum*.³⁾ Tum similitudine etiam benevolentiae actuosae, qua sunt animati parentes in liberos, rem confirmans: *Si vos, inquit, quum sitis mali, nostis bona data dare filiis vestris; quanto magis Pater vester de caelo dabit spiritum bonum petentibus se?*⁴⁾ Magna procul dubio lectissimorum munerum copia eo spiritu bono continetur; atque illa maxime inest arcana vis, de qua Christus ipse commonuit: *Nemo potest venire ad me, nisi Pater qui misit me, traxerit eum*.⁵⁾ — Tali disciplina instituti, fieri nequaquam potest ut non invitentur, non impellantur animi ad salutarem orandi consuetudinem: nimium vero quantum in id et perseverantia insistent et exardescant pietate, ubi sese ad exempla Christi contulerint. Qui nihil timens, nulla re egens, quippe Deus, tamen erat *pernoctans in oratione*,⁶⁾ atque obtulit *preces supplicationesque. . . cum clamore valido et lacrimis*:⁷⁾ idque peragens, *ita se Patri exhibere voluit precatorem ut meminisset se nostrum esse doctorem*, prout ipse sapienter vidit, nationis vestrae ornamentum, venerabilis Beda.⁸⁾ At Christi Domini praeceptionem in hac re et exemplum nihil profecto luculentius comprobatur quam supremus ille sermo, quem cruciatibus proximus necique, ad apostolos habuit. In quo, sublatis in caelum oculis, spirante pectore caritatem, Patrem sanctum etiam atque etiam compellavit, id rogans id flagitans, ut aretissima inter alumnos sectatoresque suos coniunctio foret et permaneret in veritate; idque tamquam evidens argumentum legationis suae divinae in oculis gentium patesceret.⁹⁾

Hoc loco gratissima enimvero observatur cogitationi unitas fidei et voluntatum, cuius gratiâ Redemptor et Magister noster in ea supplicatione ingemebat: quam unitatem, rei quoque civili domi forisque perutilem, haec vel maxime tempora, dissociatis adeo perturbatisque animis, plane deprecant. Quantum in Nobis fuit, nihil admodum quod Christi exemplum et conscientia officii admoneret, videmur praetermississe vigilando, hortando, providendo; Deoque imploratione supplicavimus humili et supplicamus, ut nationes de fide christiana dissentientes pristinam tandem repetant unitatem. Id proximo tempore non semel affirmateque significavimus, neque uno consilii modo aciores in idem curas conferre institutus. Quam vero feliciter Nobis beateque, si rationem pastorum principi instante iam tempore reddituris, id contingat ut de his votis, quae ipso aspirante et ducente aggressi sumus perficere, libamenta ei non exigua fructuum afferamus! — Per hos autem dies magna cum benevolentia et spe habemus animum ad Anglorum gentem conversum; in qua intuemur crebriora et manifestiora indicia divinae gratiae, salutariter animos permoventis. Satis enim apparet, ut quotidie offendat non paucos communitatum suarum in rebus maximis vel confusio vel repugnantia; ut alii videant qua opus sit firmitate adversus novum variumque errorem, in prava naturae et rationis placita abeuntem; ut augescat hominum nume-

¹⁾ I Cor. I, 30.

²⁾ Luc. XI, 9—10.

³⁾ Ioann. XVI, 23—24.

⁴⁾ Luc. XI, 13.

⁵⁾ Ioann. VI, 44.

⁶⁾ Luc. VI, 12.

⁷⁾ Hebr. V, 7.

⁸⁾ In. ev. S. Ioann. XVII.

⁹⁾ Ioann. XVII, 21.

rus religiosorum ac prudentiorum, qui coniunctioni cum Ecclesia catholica instaurandae ex animo multumque studeant. Eloqui vix possumus quam vehementer et haec et similia plura caritatem Christi in Nobis acuunt; quantâque contentione uberius a Deo gratiae munera devocemus, quae animis ita affectis infusa, in fructus exeant optatissimos. Eos videlicet fructus, ut *occurramus omnes in unitatem fidei et agnitionis Filii Dei.*¹⁾ *Solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis: unum corpus et unus spiritus, sicut vocati estis in una spe vocationis vestrae; unus Dominus, una fides, unum baptisma.*²⁾

Vos igitur omnes cuiusvis communitatis vel instituti, quocumque in Anglia estis ad hoc unitatis sanctae propositum revocandi, sermo Noster peramanter appellat. Sinite obtestemur vos per sempiternam salutem perque gloriam christiani nominis, ut preces fundere atque vota summo Patri caelesti demisse impenseque facere ne renuat. Ab ipso, omnis luminis largitore omnisque recte facti suavissimo impulsore, opportuna petere adiumenta contendite, ut liceat vobis doctrinae eius plene dispicere veritatem, eiusdemque misericordiae consilia fidelissime amplecti, augusto nomine interposito et meritis Iesu Christi, in quem aspicere oportet *auctorem fidei et consummatorem,*³⁾ quique *dilexit Ecclesiam et seipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret ut exhiberet ipse sibi gloriosam Ecclesiam.*⁴⁾ — Difficultates si quae sunt, non sunt tamen eiusmodi ut aut caritatem Nostram apostolicam omnino iis reterdari, aut voluntatem vestram deterreri oporteat. Esto, quod rerum conversionibus ac diuturnitate ipsa dissidium convaluerit: num ideo reconciliationis pacisque remedia respuat omnia? Nequaquam ita, si Deo placet. Sunt eventus rerum, non provisione humana tantummodo, sed maxime virtute pietateque divina metiendi. In rebus enim magnis atque arduis, si modo sint sincero et bono animo susceptae, adest homini Deus, cuius providentia ab ipsis inceptorum difficultatibus capit quo magnificentius eluceat. — Ad solatium communis spei haud longe abest ut saeculum condatur tertium decimum, postquam missos ex hac Urbe apostolicos viros, quod initio commemoratum est, gens anglica auspiciato excepit, spretâque vana numinum religione, primitias fidei suae Christo Deo consecravat. Res quidem, si qua unquam fuit, celebratione et gratiis publice digna, quippe quae vobis et magnam beneficiorum copiam et amplitudinem nominis per aetates adduxit. Tali autem ex recordatione memoriae utinam id praecipue bonum sequatur, ut studiosos recti animos cogitatio capiat et aestimatio iusta de fide; quae non alia maioribus illis vestris tradita est, non alia nunc traditur. Nam *Iesus Christus heri et hodie, ipse et in saecula*, ut Paulus praedicavit apostolus⁵⁾; qui peropportune vos etiam hortatur ut memores sitis patrum vestrorum, *qui vobis locuti sunt verbum Dei; quorum intuentes exitum conversationis, imitamini fidem.*⁶⁾

Socios adiutoresque in causa tanta catholicos Angliae, quorum exploratissima est Nobis fides et pietas, praecipue advocamus. Qui sacrae precationis dignitatem virtutemque frugiferam sedulo apud se perpendentes, nihil dubium quin certare velint ut inde suis omni ope succurrant, eisque et sibi demereantur Dei clementiam. Nam ut quis suâ causa oret, cogit sane necessitas; ut oret aliorum causâ, studium hortatur fraternum: facile autem apparet plus quidem gratiae habituram esse apud Deum precem, non quam transmittat necessitas, sed quam caritas fraternitatis commendat. Id certe christiani ab Ecclesiae usque primordiis alacres praestiterunt. In eo potissimum quod attinet ad fidei donum, praeclara sunt ad imitationem quae antiquitas tradidit: quemadmodum illi cognatis, amicis, principibus, civibus suis inflammato studio postularent a Deo *mentem obedientem in christianam fidem.*⁷⁾ — Coniunctâ in re accedit aliud quod Nos habet sollicitos. Est enim compertum Nobis, non deesse istis qui nomen catholicum teneant ii quidem, re vero et professione non ita, ut aequum est, probare curent; maxime vero, in amplis primariisque

¹⁾ Eph. IV, 13.

²⁾ Ib. 3—5.

³⁾ Hebr. XII, 2.

⁴⁾ Eph. V, 25—27.

⁵⁾ Hebr. XIII, 8.

⁶⁾ Ib. 7.

⁷⁾ S. Aug. de dono persever. XXIII, 63.

urbibus, ingenti numero esse homines qui religionis christianae ne ulla quidem elementa hauserint, quique non modo nullum Deo adhibeant cultum, sed in caeca ignoratione iustitiae bonitatisque eius versentur. In hac item calamitate orandus, exorandus est Deus: velit ille, qui potest unus, aptas curationi monstrare vias, velit eorum animos viresque sustinere qui in ea ipsa causa iam desudant, velit *mittere operarios in messem suam*. — Quod Nos deprecandi officium quum in filiis Nostris urgemus, eosdem pariter debemus velle admonitos, ut ne quid de se desiderari ullo modo sinant quod impetrationis fructum efficiat, habeantque propemodum sibi quae Corinthiis edixit Apostolus: *Sine offensione estote Iudaeis et Gentibus et Ecclesiae Dei*.¹⁾ Nam, praeter virtutes animi, quas ipsa precatio in primis postulat, eam comitentur necesse est actiones et exempla christianae professioni consentanea. Integritatis exempla et iustitiae, miserationis in egenos et poenitentiae, concordiae domesticae et verecundiae legum, optimae sunt orantium commendationes. Qui sancte colunt et perficiunt praecepta Christi, eorum scilicet votis divina liberalitas occurrit, secundum illud prommissum: *Si manseritis in me et verba mea in vobis manserint, quodcumque volueritis petetis, et fiet vobis*.²⁾ — Id autem est quod in praesentia, consociata Nobiscum prece, singulariter a Deo velitis hortamur, ut detur vobis cives concordēs fratresque in complexum perfectae caritatis excipere.

Ad haec, Caelitum sanctorum adiungere iuvat deprecationem: cuius efficacia quantum, hac praesertim in re, emineat, illud Augustini docet de Stephano acute dictum: *Si sanctus Stephanus sic non orasset, Ecclesia Paulum hodie non haberet*.³⁾ Itaque suppliciter imploramus Gregorium, quem suae gentis salutare Apostolum Angli consueverunt; Augustinum, alumnum et legatum eius, ceterosque, quorum admirabili virtute, admirabilibus factis, ista dilaudata est altrix Sanctorum insula; singularesque patronos, Petrum Principem apostolorum et Georgium; ante omnes, sanctissimam Dei Genitricem, quam humano generi Christus ipse e cruce reliquit atque attribuit matrem, cui regnum vestrum, nobilissimo praeconio, tamquam *Dos Mariae*, inde a proavis est dedicatum. Eos cunctos magnis precibus adhibemus apud Deum suffragatores, ut, renovatis temporum optimorum auspiciis, ipse *repleat vos omni gaudio et pace in credendo, ut abundetis in spe et virtute Spiritus sancti*.⁴⁾

Peculiaria vero precum officia quae iam, ad fidei unitatem, statis diebus modisque sunt apud catholicos instituta, ea curandum ut maiore et frequentia et religione celebrentur. In primisque vigeat sancta marialis Rosarii consuetudo, a Nobismetipsis tantopere excitata: eo quidem veluti summa evangelicae doctrinae perapte continetur, ab eoque saluberrimae in populos utilitates perenni cursu fluxerunt. Hoc amplius, ad sacrae indulgentiae beneficia, quae subinde a Decessoribus sunt in eodem genere concessa, unum quoddam adicere placet sponte et auctoritate Nostra. Id est, qui rite precem recitaverint quam huic epistolae subiicimus, indulgentiam singulis, etiam non anglis, dierum trecentorum tribuimus, plenariam praeterea, semel in mense, recitantibus quotidie, consuetisque servatis conditionibus.

Haec omnia augeat expleatque divina obsecratio Christi de unitate; quam hodierna die per sacratissimum Resurrectionis eius mysterium immensa cum fiducia iteramus: *Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi; ut sint unum, sicut et nos... Sanctifica eos in veritate: sermo tuus veritas est... Non pro eis autem rogo tantum, sed et pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me; ut omnes unum sint, sicut tu Pater in me et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint... Ego in eis, et tu in me; ut sint consummati in unum: et cognoscat mundus quia tu me misisti, et dilexisti eos, sicut et me dilexisti*.⁵⁾

¹⁾ I Cor. X, 32.

²⁾ Ioann. XV, 7.

³⁾ Serm. in nat. s. Steph. VI, n. 5.

⁴⁾ Rom. XV, 13.

⁵⁾ Ioann. XVII, 11, 17, 20, 21, 23.

Iamvero universae Britannorum genti fausta a Deo omnia cupimus et exoptamus: summa vero precamur voluntate, ut quaerentibus regnum Christi et in fidei unitate salutem vota plena eveniant.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die XIV aprilis anno MDCCCLXXXV, Pontificatus Nostri decimo octavo.

LEO PP. XIII.

AD SANCTISSIMAM VIRGINEM

PRO ANGLIS FRATRIBVS

PRECATIO.

O beata Virgo MARIA, Mater Dei, Regina nostra et Mater dulcissima, benigna oculos tuos converte ad Angliam, quae Dos tua vocatur, converte ad nos, qui magna in te fiducia confidimus. Per te datus est Christus Salvator mundi, in quo spes nostra consisteret; ab ipso autem tu data es nobis, per quam spes eadem augetur. Eia igitur, ora pro nobis, quos tibi apud Crucem Domini excepisti filios, o perdolens Mater: intercede pro fratribus dissidentibus, ut nobiscum in unico vero Ovili adiungantur summo Pastori, Vicario in terris Filii tui. Pro nobis omnibus deprecare, o Mater piissima, ut per fidem, bonis operibus fecundam, mereamur tecum omnes contemplari Deum in caelesti patria et collaudare per saecula. Amen.

III.

Litterae Apostolicae Leonis PP. XIII., quibus per solemnia sacrae Pentecostes peculiares preces Catholicis commendantur.

LEO PP. XIII.

VNIVERSIS CHRISTIFIDELIBVS PRAESENTES LITTERAS INSPECTVRIS

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Provida matris caritate dignum maxime est votum, quod Ecclesia rite Deo exhibere non cessat, ut populo christiano, quacumque ille patet, *una sit fides mentium et pietas actionum*. Similiter Nos, qui Pastoris divini ut personam in terris gerimus ita studemus animum imitari, idem propositum catholicas inter gentes fovere nullo modo intermisimus, idemque nunc enixius apud gentes eas urgemus, quas Ecclesia ipsa iam diu ad se magno revocat desiderio. Hisce vero consiliis curisque Nostris unde praecipue et auspicia petierimus et incrementa expectemus, non obscurum est apertiusque in dies extat: ab eo nimirum qui *Pater misericordiarum* iure optimo invocatur, et cuius est illustrare mentes benigneque voluntates flectere in salutem. — Nec sane catholici non videre possunt quanta sit susceptarum a Nobis rerum gravitas et praestantia; in eis namque, cum amplificatione divini honoris et christiani nominis gloria, salus plurimorum vertitur sempiterna. Quae ipsi si probe religioseque, ut aequum est, considerent, acriorem profecto sentient animis vim flammamque supernae caritatis, nihil quidquam Dei gratiâ recusantis, nihil non enitentis pro fratribus. Ita fiet, quod magnopere optamus, ut Nobiscum illi coniungant alacres non modo secundi exitus fiduciam, sed omnem etiam quam possint opem; eam in primis quam

humiles sanctaeque preces a Deo conciliant. — Cuiusmodi officio pietatis nullum videtur accommodatius esse tempus, quam quo olim Apostoli, post Domini ascensum in caelum, simul constiterunt *perseverantes unanimiter in oratione cum.... Maria Matre Iesu*¹⁾, promissam expectantes *virtutem ex alto* omniumque dona charismatum. In eo nempe Caenaculo augusto ex eoque Paracliti illabentis mysterio, Ecclesia, quae iam a Christo concepta, ipso moriente prodierat, tunc feliciter, quodam veluti afflatu divinitus accedente, suum coepit obire munus per gentes omnes, in unam fidem novitatemque christianae vitae adducendas. Brevique tempore fructus consecuti sunt uberes et insignes; in quibus ea voluntatum summa coniunctio, nunquam satis ad imitationis laudem proposita: *Multitudinis credentium erat cor unum et anima una*²⁾.

Ob eam Nos causam censuimus catholicorum pietatem hortatu atque invitatione excitare, ut per exempla Virginis Matris et Apostolorum sanctorum, proximis novendialibus ad sacrae Pentecostes sollemnia, Deum velint uno animo et singulari studio adprecari, illa instantes obsecratione: *Emitte Spiritum tuum, et creabuntur: et renovabis faciem terrae*. — Maxima enimvero ac saluberrima bona ex eo sperare licet, qui Spiritus est veritatis, arcana Dei sacris in Litteris elocutus, Ecclesiamque perpetuam praesentia confirmans; ex quo, vivo sanctitatis fonte, regeneratae animae in divinam adoptionem filiorum, mire ad aeterna augentur et perficiuntur. Siquidem ex multiformi Spiritus gratia divinum in eas lumen et ardor, sanatio et robur, levamen et requies, omnisque prosequendae bonitatis animus, sanctaeque factorum fecunditas perenni munere derivantur. Idem denique Spiritus virtute sua in Ecclesia sic agit, ut mystici huius corporis quemadmodum *caput* est Christus, ita ipsemet *cor* apta possit similitudine appellari: nam *cor habet quamdam influentiam occultam; et ideo cordi comparatur Spiritus Sanctus qui invisibiliter Ecclesiam vivificat et unit*³⁾. — Quoniam ille igitur omnino *Caritas est* eique opera amoris insigniter tribuuntur, valde idcirco sperandum, fore per ipsum ut, evagante spiritu erroris et nequitiae cohibito, arctior fiat quae decet Ecclesiae filios vigeatque consensio et societas animorum. Qui quidem, secundum admonitionem Apostoli, nihil per contentionem agant, idem sapiant, eandem habeant caritatem unanimes⁴⁾; atque ita Nostrum explentes gaudium, civitatem quoque incolumem florentemque non uno nomine efficiant. Ex hoc autem catholicorum inter se christianae concordiae specimine, ex hac impensa divini exorandi Paracliti religione, eo sperandum est vel maxime de reconciliatione quam instituimus dissidentium fratrum provehenda; ut idem illi velint in semetipsis sentire *quod et in Christo Iesu*⁵⁾, eiusdem nobiscum fidei atque spei aliquando compotes, vinculis coniuncti optatissimis perfectae caritatis. — At vero, praeter bona emolumenta quibus fideles, quotquot hortationi Nostrae libentes responderint, talem pietatis fraternique amoris sollertiam certe a Deo cumulatam habebunt, placet Nobis praemia sacrae indulgentiae ex thesauro Ecclesiae addere et largiri.

Itaque omnibus qui novem continuis diebus ante Pentecostem quotidie preces aliquas peculiares ad Spiritum Sanctum, publice vel privatim, pie fecerint, concedimus in singulos eos dies indulgentiam septem annorum totidemque quadragenarum; plenariam autem in uno quolibet eorumdem dierum vel festo ipso die Pentecostes vel quolibet ex octo insequentibus, modo rite confessione abluti sacraeque communionem refecti ad mentem Nostram, quam supra significavimus, supplicaverint Deo. Hoc praeterea tribuimus, ut si qui easdem precum condiciones iterum pro pietate sua praestent per octo dies a Pentecoste proximos, ipsis liceat utramque consequi iterum indulgentiam. Quae beneficia etiam animabus piis igni purgatorio addictis converti ad suffragium posse, atque *in posteros item annos esse valitura*, auctoritate Nostra decernimus atque edicimus; iis ceterum salvis quaecumque de more sunt ac iure servanda.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub anulo Piscatoris die V Maii anno MDCCCXCV, Pontificatus Nostri decimo octavo.

C. CARD. De RVGGIERO.

¹⁾ Act. IV, 14.

²⁾ *Ib.* 32.

³⁾ *Summa th. S. THOMAE p. III, q. VIII, art. 1 ad 3.*

⁴⁾ Philipp II, 2, 3.

⁵⁾ *Ib.* 5.

Vorliegendes Schreiben ist für dieses Jahr vielleicht für manche Pfarren der Diözese zu spät verlautbart worden, aber es behält seine Bedeutung auch für die kommenden Jahre: in posteris item annos esse valitura (scil. beneficia). Darum muß es wohl aufbewahrt und alljährlich berücksichtigt werden. (Vergl. F. B. Ordinariats-Currende vom 20. Mai 1895 Nr. 1456).

IV.

Fünfundzwanzigjähriges Jubiläum zu Ehren des hl. Josef als Schutzpatron der katholischen Kirche.

Am 8. December l. J. werden es 25 Jahre sein, seit der hochselige Hl. Vater Papst Pius IX. mit Decret ddo. 8. December 1870 (Kirchl. Verordnungsblatt Nr. 3512 vom 26. December 1870) den hl. Josef zum Patron der katholischen Kirche feierlich erklärt hat. Die 25 jährige Gedächtnisfeier dieser feierlichen Erklärung soll im laufenden Jahre nach dem Feste der unbefleckten Empfängnis der seligsten Jungfrau Maria begangen werden.

Um für eine würdige Feier dieses Jubiläums zu Ehren des Hl. Josef das Entsprechende vorzuführen, hat sich in Rom ein Comité gebildet, welches in einem an das F. B. Ordinariat gerichteten Schreiben in Vorschlag bringt, es solle als Vorbereitung auf diese Gedächtnisfeier durch 7 Monate, also von Juni an- gefangen sowohl in den dem hl. Josef geweihten Kirchen, als auch in den Pfarrkirchen am achten Tage, oder am 1. oder 2. Sonntage jedes Monates eine feierliche Gebetsandacht dem hl. Josef zu Ehren veranstaltet werden. Das betreffende Schreiben hat folgenden Wortlaut:

COMITATUS

PRO FESTIS JUBILARIBUS CELEBRANDIS

S. JOSEPHI B. M. V. SPONSI

ANNO XXV A DECRETO QUO S. PATRIARCHA ECCLESIAE UNIVERSALIS PATRONUS DECLARATUS FUIT.

Sanctissimi et doctissimi Pontificis LEONIS XIII., qui multa de sancto Joseph in lucem eduxit, apostolica benedictione recreati et suffulti, sub protectione ac directione Emi Cardinalis Lucidi N. Parocchi SANCTITATIS SUAE Vicarii, nos infrascripti pro Festis in tota Ecclesia agendis Jubilaei Patronalis S. Joseph una simul iuncti in comitatu ut eadem et Sancto Patriarcha digna sint, et praestantissimarum super tota Christianitate benedictionum fecunda, accedere audemus E. T. Revmae ad cooperationem tuam impetraturi.

Quocirca, proponendam censemus praeparationem septem mensibus duraturam in memoriam septem gaudiorum et septem dolorum S. Patriarchae, incipiendo a mense Junio usque ad mensem Decembrem, quo in mense iubilaria Festa contingunt.

In nostris votis est, ut in omnibus singulis Ecclesiis tam Sancto Iosepho sacris quam Parochialibus, die octavo cuiusque mensis, vel potius prima vel altera Dominica, mensis, supplicationes fiant solemniori modo quo fieri potest.

Interim curam nostram conferemus ad impetrandum a SUMMO PONTIFICE, ut haec Festa celebrari ubique possint Dominica, quae sequitur solemnitatem Conceptionis Immaculae B. V. M. ac indulgentias speciales implorabimus a Fidelibus lucrandas in novendialibus seu triduanis supplicationibus, quae praemittentur diei festo.

Nobis spes arridet fore ut in unaquaque Dioecesi sub proprii Ordinarii directione constituentur Comitatus qui promoveant iubilaria Festa.

Ordinarios omnes, Curiones, Praesides Comitatum oramus ut certiores nos facere velint (litteras mittendo ad Rmum Valerianum Sebastiani Via Alexandrina N° 84 Romam) ut relationes uno vel pluribus voluminibus collectas Bmo Pontifici Nostro LEONI XIII exhibere possimus.

Umilimi et Devmi

Rmus D. Valerianus Sebastiani Canonicus Lateranensis Praeses
Rmus D. Aloysius Biaschelli Cnis Pmi Sanguinis Rector Generalis
Rmus D. Ioseph Malberti Canonicus Perinsignis Basilicae S. Mariae in Cosmedin
Adm Rdus D. Augustus Sili
Adm Rdus D. Ioseph Blasetti beneficiarius S. Mariae in Cosmedin
Eques Casimirus Guglielmotti
Eques Philippus Giangiacomo
Marchio Andreas Lezzani
Eques Alexander Pellicioni
Commendator Maximilianus Zara

Vorstehendes Schreiben wird dem hochw. Seelsorgeclerus mit dem Bemerken zur Kenntniss gebracht, daß die erwähnte Andacht am 1. oder 2. Sonntage jedes Monates nach dem nachmittägigen Gottesdienste gehalten werden könnte. Hiezu würden sich unter anderen besonders folgende Gebete eignen: Litanei zu Ehren des hl. Iosef (im Venec pobožnih molitev); Gebet zu Ehren der 7 Schmerzen und 7 Freuden des hl. Iosef; Gebet zum hl. Iosef für die katholische Kirche (in Franz Beringer, die Ablässe; Jož. Erker, Svete molitve; Fr. Bezjak, Marija žalostna mati).

V.

Die Ordination und die Ordinanden.

Unter Hinweisung auf die h. ä. Ordinariats-Erlässe vom 5. Juli 1854 Z. 1022/3 und vom 31. Mai 1855 Z. 1043/4 und in Gemäßheit der Anordnung des Concils von Trient, sess. 23. c 5, wird hiemit mitgetheilt, daß die höheren Weihen heuer im Monate Juli und zwar das Subdiaconat am 20., das Diaconat am 23. und das Presbyterat am 25. in der hiesigen Domkirche werden erteilt werden, zu welchen Weihen die nachbenannten F. B. Lavanter Alumnen befördert werden sollen, nämlich:

Aus dem IV. Jahrgange die Herren:

Bračič Andreas von St. Egidien in W.-B.; Hlastec Franz von Retischach; Kolarič Iosef von Preborje; Kozoderc Johann von Maria Neustift b. Pettau; Kumer Karl von Franz; Mursič Franz von Sauritsch; Trafenik Iosef von St. Florian am Boč.

Aus dem III. Jahrgange die Herren:

Gobec Iosef von Rohitsch; Hauptmann Ignaz von St. Maria in der Wüste; Kovačič Anton von St. Georgen an der Stainz; Kurnik Johann von St. Georgen in W.-B.; Rožman Johann, von Artič.

Dieses ist am 6. Sonntage nach Pfingsten dem gläubigen Volke von der Kanzel mit der Aufforderung bekannt zu geben, Gott um gute, berufstreue Priester zu bitten und falls Jemand gegen die vor genannten Ordinanden mit Grund etwas vorzubringen hätte, es nicht zu verhehlen.

VI.

Weisung

behußs Constatierung der vorschriftsmäßigen Sicherstellung der Kirchen-Pfründen- und Armeninstituts-Capitalien.

Damit constatirt werde, ob die Kirchen-Pfarrpfründen- und Armeninstituts-capitalien bei allen Pfarren dem § 2 und 4 der Instruction vom 30. März 1895 Nr. 851 (Kirchl. Verordnungsblatt II. 1895 Seite 3) gemäß sicher gestellt sind, wird Nachstehendes angeordnet:

Die Hochwürdigsten Herren Dechante haben bei der Vornahme der diesjährigen Visitation als F.-B. Ordinariats-Commissäre die Kirchen- und Armeninstituts-Cassen genau zu scontrieren und auf Grundlage der letzten Kirchen- resp. Armeninstitutsrechnung und der Inventarien zu erheben, ob sämtliche Schuldverschreibungen der im öffentlichen Fonde befindlichen Capitalien wirklich vorhanden und mit Vinculum versehen, die bei Privaten angelegten Capitalien aber intabuliert und die betreffenden Schuldscheine vorrätzig und in der Kirchenlade hinterlegt sind.

Zu diesem Behufe ist ein besonderes Protokoll aufzunehmen, in welchem der Capitalienstand nach den Categorien summarisch angeführt wird; die etwaigen Abgänge und Mängel sind aber mit genauer Anführung der Urkunde und des Capitalbetrages nach den in der Rechnung befindlichen Abtheilungen vorzumerken.

Am Schluß dieses Protokolles sind die Collecturablösungs-Capitalien für die Kirche, Pfarrpfünde, Kaplanei, für den Mesner und Organisten ersichtlich zu machen und zwar:

1. Die Höhe des Collecturablösungs-Betrages;

2. Die bisherige Einzahlung, und

3. die Anlage der eingezahlten Collecturablösungsbeträge. Bei den Staatsschuldverschreibungen ist auch der Curs anzusetzen, nach welchem dieselben angekauft wurden.

Die Bücher der in den Spar- und Vorschußcassen angelegten Capitalien sind behufs Vinculierung dem Protokolle beizuschließen und anher vorzulegen.

Das so verfaßte Protokoll ist in duplo anzufertigen, dann von der Kirchenvorsteherung und vom F.-B. Ordinariats-Commissär zu unterfertigen; das eine Pare ist bis Ende September d. J. an das F.-B. Ordinariat in Vorlage zu bringen, das andere Pare aber in der Kirchenlade aufzubewahren.

Zur Verfaßung dieser Protokolle können Blanquetten nach beiliegendem Muster, in den Papierhandlungen erhältlich, verwendet werden.

Hiermit wird die d. ä. Currende vom 20. Mai 1895 Z. 1435 zur stricten Durchführung nochmals in Erinnerung gebracht.

VII.

Diöcesan-Nachrichten.

Ernennungen: Seine Fürstbischöflichen Gnaden haben ernannt die P. T. Herren Domcapitulare: Dr. Johann Križanič zum Assessor des F.-B. Diözesengerichtes und zum Defensor matrimonii et voti; Karl Hribovšek zum Canonicus Poenitentiaris; Dr. Josef Pajek zum Canonicus Theologalis und Dr. Johann Mlaker zum Prosynodal-Examinator.

Investiert wurden: Herr Georg Galun, Pfarrer in Fresen, auf die Pfarre Hörberg und Herr Franz Heber, Pfarrer in Studenitz, auf die Pfarre St. Stefan in Unterpulskau.

Bestellt wurden als Provisoren die Herren Kapläne: Andreas Keček in Fresen, Franz Valenko in Reichenburg, Franz Hurt in St. Egidii bei Turiat, Josef Mesídek in Rann, Franz Kovacic in Studenitz und Anton Ravsl in Süßenberg.

Wiederangestellt wurde Herr Valentin Vogrine, Provisor in Hörberg, als 2. Kaplan in Röttsch.

Gestorben sind: Herr Franz Klavžer, Pfarrer zu St. Egidii bei Turiat, am 25. April im 66., Herr Josef Kočevár, Stadtpfarrer in Rann, am 30. April im 51., Herr Franz Lafontaine, Defizientpriester in Marburg, am 6. Mai im 85., Herr Franz Kene, Pfarrer in Süßenberg, am 9. Mai im 72. und Herr Valentin Frass, Zubelpriester, pensionierter Pfarrer von Maria-Rast, zu St. Barbara bei Wurmberg am 13. Mai im 91. Lebensjahre.

Unbesetzt sind geblieben: der 1. Kaplansposten zu Reichenburg und Altenmarkt; dann die Kaplaneien zu St. Barbara bei Wurmberg, Rann und Süßenberg.

F. B. Lavanter Ordinariat in Marburg,

am 31. Mai 1895.

† Michael,
Fürstbischhof.